

Maade, at Fiskerbaadene betaler en Afgift til Statskassen for Retten til at fiske i de Vande, der betragtes som Statens Vande. Det er heller ikke noget nyt, thi det er Staten, som ejer os allesammen. Vi betaler alle Afgift baade for det ene og det andet. Selv for at sælge Brændevin betaler vi Afgift, ja endog Forretninger, der ikke sælger for 10 pCt. af Afgiftens Beløb, maa betale Afgift. Hvis dette skal være en Opfordring til at lægge direkte Skat paa hver Fiskerbaad i Danmark, maa jeg bestemt tage Afstand derfra. Vi fremmer ikke Fiskeridriften ved at lægge Afgift paa Fiskerbaadene. Den Afgift, vi skulde lægge paa Fiskerne, maatte blive en Afgift paa Fiskernes Indtægt af deres Erhverv. De Afgifter, som Petroleumskongerne og andre lægger paa dem, kan være byrdefulde nok, uden at vi behøver at indføre en Kopskat eller Skat paa deres Redskaber.

Det ærede Medlem mener, at det er en stor Trøst, at saadant noget kan gaa i Kina, thi der er Fiskerne organiserede i Lav paa 10 Baade, og disse 10-Mands Lav samles saa atter i et stort 100-Mands Lav, det, man paa Kinesisk kalder et Hundrede — det kalder man det for Resten ogsaa her til Lands —, med en Anfører, som Fiskerne selv vælger paa 5 Aar, og som er ansvarlig for alle Medlemmernes Opførsel. Det er kinesisk Tankegang, siger det ærede Medlem. Nu burde det ærede Medlem, der kender kinesisk Tankegang langt bedre end det store Flertal af dette Tings Medlemmer, fortælle, hvorpaa det er, den kinesiske Tankegang gaar ud. Den kinesiske Tankegang, fra Barnet fødes, til Oldingen dør, gaar ud paa at indskærpe Lydighed mod overordnede, Lydighed mod Statsmagten og Ærefrygt for Forfædrene, særlig Forældrene. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem finder mange af disse Læresætninger udtrykt i vore faglige Organisationer saaledes, at vi paa dem kan bygge noget.

Naar det saa endelig hedder, at Anføreren for de hundrede Mand er ansvarlig for Banden, ved det ærede Medlem saa, hvad det vil sige? Det er noget helt andet, end at Formanden f. Eks. for Mureres Fagforening er ansvarlig for Mursvendene. Sker der den ringeste Forbrydelse blandt de hundrede Mand, gælder det Anføreren Hals, det ved det ærede Medlem godt, og det skulde være sagt her med det samme. Altsaa, enten maa vi til Driften indføre Kulier, eller vi maa have kinesiske Slaver til at drive Fi-

skeri, og naar de sætter sig op mod den lovlige Opsynsmand, naar de f. Eks. ser paa Uret, at det er Fyraftenstid, og derfor ikke vil trække Garnet op, skønt det er fuldt af Fisk, men lader det staa til næste Dag, kappes Halsen over paa Formanden. Saadant noget kan vi ikke have. De, som driver Fiskeri her i Danmark, er dygtige Fiskere, de drives frem af Kappelyst og Æresfølelse og i mange Tilfælde af Slægtsfølelse. Det er Fader og Søn efter hinanden, den samme Slægt, der har siddet i det samme Fiskerleje, de udvider deres Erfaring, og Medlemmerne af de forskellige Slægter kappes i Storm og Stille paa en ganske anden Maade, end det ærede Medlems Bande paa 100 fagorganiserede og timelønnede Folk vilde gøre. Jeg tror nok, at der vilde blive knapt med og Dyrtid paa Fisk i Danmark, hvis det ærede Medlem med sine Fagforeningsfolk skulde ud og fange dem paa fagmæssig Maade. Det skulde formodentlig være paa bestemte Tider, det ærede Medlem slog paa, at Garnene maatte ikke staa om Natten, Fiskene skulde fanges ved højlys Dag, og det skulde undre mig, om der ikke kom Begrænsninger, saa at Fisk ikke maatte fanges paa bestemte Tider af Dagen. Jeg tror ikke paa den Plan og vil anbefale det ærede Medlem at holde den udenfor, naar vi skal behandle Lovforslaget i Udvalget, thi ellers vil Planen kun sinke og ikke føre til noget.

Det ærede Medlem kan se, hvor mange Vanskeligheder der er at komme ud over, selv om vi ikke fordyber os i Spørgsmaalet: Statsdrift kontra Privatdrift, idet det ærede Medlem talte om at forhøje Mindstemaalene, noget, jeg saa udmærket godt kan sympatisere med, og derfor var jeg ogsaa stemt for, at vi skulde slutte Konvention med de omliggende Magter, saa at Havene blev internationale i den Forstand, at der gjaldt international Ret paa dem. Jeg kan ikke se nogen særlig Glæde ved, at vi her i Danmark vedtager en Lov, hvorefter vore Fiskere ikke maa fange den Fisk, som alle andre Landes Fiskere maa fange, fordi den er nogle Millimeter for kort. Jeg synes, det er en daarlig Nationaløkonomi. Paa Havene er vi kun Herrer over en Strækning af 3 Sømil ud fra Kysten, medens alt det andet er internationalt Farvand, og der kan de andre konkurrere vore egne Fiskere sønder og sammen, men blev vi enige for Kattegattets Vedkommende med Norge og Sverige, havde vi Fredning der, og blev vi for Vesterhavets Vedkommende enige med